

ஓராமுறை இலக்கியச்செல்வர் கும்ரி அனந்தன் பசும்போது “ தலைவர்கள் புவியம் பழத் தலைவர்களாக இருக்கக் கூடாது. கொய்யாப் பழத் தலைவர்களாக இருக்கவேண்டும்.’ அதாவது தலைமைக்கும் தோண்டனும் தோடர்பு இருக்கவேண்டும் என்பதை வலியுறுத்தவந்த கும்ரி அனந்தன் அவர்கள் தோலுக்கும் சதகைக்கும் தோடர்பில்லாத புவியம் பழம்போல் இல்லாமல் தோலும் சதையும் பிரிக்கமுடியாத கொய்யாப் பழம்போல் இருக்கவேண்டும் என்று கிறியிருக்கிறார். இந்தச் செய் தி என்னிடத்தில் பதிந்துவிட்டது. முப்பது ஆண்டுகளாகக் குப்பின் சிங்கப்பிரில் பசும்போது அதை நான் கயாண்டனே. எங்கள் பள்ளியில் ஒரு கட்டத்தில் தங்கவேல் அவர்களையே பசுவதை துவிட்டார்கள். தீர்நென்று அவர் பசும்போது பள்ளிக்கட்டத்தை SCHOOL என்று ஆங்கிலத்தில் சொல்கிறோம். SCHOOL அதன் ஒவ்வொரு எழுத்துக்கும் உள்ள விரிவான விளக்கத்தைத் தந்தார். S-sincerety, C...capacity, H...honesty, O...obedience, O...Orderliness, L....learning இது நான் கேட்டு நாற்பது ஆண்டுகளாகக் குமலே இருக்கும். இன்னும் என்னோடு வருகிறது. லிப்கோ அகராதியை புரட்டிப் பார்த்தபோது அதில் அதற்குரிய விளக்கத்தைத் தெரிந்துகொண்டனே. அகராதியைப் புரட்டும் பழக்கும் எனக்குண்டு. எத்தனையோ ஆண்டுகளாகக் குமுன் இதனை என் சுவியில் இலவயமாக சேர்த்தபெருமை ‘தானா’ அவர்களையே தான் சாரும். அறிஞர்கள் பசுவதைப் போலவே பசிக்காட்டாவார். ஆனால் எந்தக் கட்டத்திலும் அவர் பசியதில்லை. அவர் பசீ நான் கேட்ட முதல் கட்டம் அன்று பள்ளியில் பசியதுதான். அவர் தான் எனக்கு கண்ணதாசனின் ‘தலைப்பாவை’ நில்லைப் பற்றிக் குறிப்பிட்டு அதில் வரும்

“ காளமைணியோசை களத்துமணிநிலைலோசை
வாழை இலையோசை வஞ்சியர்க்கை வளையோசை...”

எனத்தொடரும் கவிதைகளைச் சொல்லி அதன் மீது ஈர்ப்பை விதைத்தார். பட்டக்கோட்டை பரேந்து நிலையத்தில் சினிமாப் பாடல்கள் புத்தகங்களுடன் தலைப்பாவையும் தொங்கிக்கொண்டிருந்தது. உடனே வாங்கிப் பிடிக்கத் தொடங்கினேன். பலப்பாடல்களைப் பிடிக்கத்தொடங்கினேன். அதன்பின் கண்ணதாசனின் பலதொகுப்புகள், நூல்கள், திரைப்பாடல் தொகுப்புகள் எல்லாவற்றையும் பிடிக்கத் தொடங்கிவிட்டனே. அதுபோலவே ‘தானா’ பாரதிதாசனின் பாடல்களையும் எங்களாகக் கு அறிமுகப்படுத்துதினார். இலக்கியச்செல்வர் கும்ரி அனந்தன், பரோசிரியர் அப்துல் கர்மீம், பரோசிரியர் அப்துல் கஃபீர், பரோசிரியர் சத்தியசீலன், நாவலர் நடுஞ்செழியன் போன்றோரின் பசீசை அவர்களையே போலவே பசியும் காட்டி மனதில் பதியவைத்தார்.

“கொலவாளினை எட்டா-மிகக்
கொடியோர் செயல் அறவே...
.....”

என்ற பாவநேத்ரின பாடலை பாடியும் அதன் நயத்தகைக் கறியும் கவிதையை விதைத்தார். இலக்கியத்தலை ஊட்டாமல் உணர்வதைத் தவிர. அதுபோலவே நண்பர், உறவினர் ஆசிரியர் சி.பெரியதம்பி அவர்களைய திருமணம் என கவிதைப் பயணத்திற்கு காரணமாக இருந்திருக்கிறது. அவருடைய திருமணத்தில் இலக்கியச் செல்வர் குமரி அனந்தன் சிறப்புரை. அந்தத் திருமணத்தில் மணமகன் பெரியதம்பிக்கு அன்பளிப்பாக பாரதிதாசனின் கவிதைத் தொகுப்பை நண்பர்கள் அளித்திருந்தார்கள். திருமணம் முடிந்து அந்தக் கவிதைத் தொகுப்பை எடுத்துக் கொண்டு சமூகக் கலிங்கம் அத்தானின் கடகைக் குவந்தார். அங்கே நாங்கள் ஒன்றாக அமர்ந்து கவிதையை வாசித்தோம்.

“கூயில்க்கொண்டிருக்கும் கோலமிசுந்த மயிலாடிக் கொண்டிருக்கும் வாசமுடைய நற்காற்று குளிர்த்தடிக் கும்”.

எனத்தொடங்கும் பாடல். “நடுஞ்சில நிறுத்துங்கள் இந்த இடத்தைத்தான் சஞ்சீ விப்பர்வத்தின் சாரலென்று சொல்லிடுவார்” எனமுடியும். அத்தொகுப்பிலுள்ள மற்ற கவிதைகளையும் படித்தோம். அடிக் கடி கடகைக் கு எடுத்துவந்து படித்தோம்.

கட்டி பிராத்தனப்போல் அது ஒரு கட்டிப்பிப்பு. இப்படித்தான் கவிதையை இனம்கண்டு கொண்டேன். இப்படித்தான் கவிதையை உள்வாங்கிக் கொண்டேன். இப்படித்தான் கவிதை என்னுள் விதைக்கப்பட்டது. விதைத்தவர்கள் மற்றதுவிட்டார்கள். விளாந்தவன் எழுதிக் கொண்டிருக்கிறேன்.

இவையும் இன்னபிறவும் பெய்தமழை தானாக மண்ணுக்குள் இறங்குவதுபோல் என்னுள் இறங்கிவிட்டது. அது எனக்குள் விளையவும், அதை நான் வளர்க்கவும் காலங்கள் ஓடிக் கொண்டிருந்தது. விதைத்தது அப்படியே விளாந்தது என்று பொருளல்ல. விழுந்தது பிற விளைவைத் தந்தது எனலாம்.

ஒரு மயக்கம் நிறைந்த நிலையில், ஒரு கர்வம் கலந்ததொனியில் என் பயணம் தொடர்ந்தது. நானே என்கைக் கவிஞனென்று வரித்துக் கொண்டேன். கோவை தமிழ்நாடு வளாண்மைப் பல்கலைக்கழகத்தில் 1972-ல் அடியெடுத்து வைத்தேன். அதற்குமுன் அதிராம்பட்டினம்,காதர் முகைத் தீன் கல்லூரியில் புகுமுக்க வகுப்பு.ஓரூ

பசேச்சுபடோட்டி பரோசிரியர் அப்துல் கரீம் தலமையில் அடபெற்றது. கல்லரி நாவலர் எல்லாம் கலந்துகொண்ட படோட்டி. யாரையும் கடைக்காமல் யார் உதவியும் இல்லாமல் நானே பசேச்சதை தயார் செய்து கலந்துகொண்டனே. அதிராமப் பட்டினம் பரோந்துநிலையை அருகில் நடபெற்றது. பார்வையாளர்கள் அதிகம். கண்ணிமுயற்சி. பசேத்தொடங்கி சில இடங்களில் தடபட்டு நின்ற பின் தொடங்கி முடித்தனே..அது ஓர் அனுபவம்.

இரவு உணவுவிடுத்திக் குச்செல்லும் படோது அதிகமாக கண்டிதம்பட்டை கருணாநிதியுடன் தான் செல்வனே. அவர் N. கருணாநிதி என்றுதான் எழுதுவார்..நான் அவரை 'என்' கருணாநிதி என்றுதான் எழுதுவனே. நாங்கள் நல்ல நண்பர்கள். அப்போது யாரோ ஒருவர் ஆங்கில உயிர் எழுத்துக்கள் ஐந்தும் உள்ள ஓரேசொல் எது தரியுமா? என்று நடந்துபோகும் படோது கட்டார். சற்றும் யோசிக்காமல் EDUCATION என்று சொல்லிவிட்டனே. அவருக்கு ஆச்சரியம். எனக்கும் ஆச்சரியம் தான்.

இந்த ஆச்சரியம் இன்னொருமூறையும் நிகழ்ந்தது. அதாவது தமிழில் உள்ள மஹின்று ழ,ள, ல எழுத்துக்கள் இடம்பெற்ற சொல்லகைகட்டேட்போதும் அதே வகைத்தில் தொழிலாளி என்று பதிலளித்தனே. இன்றுவரை அது எனக்குப் புதிதாகவே உள்ளது. பாரதிதாசனையும் கண்ணதாசனையும் அறிமுகப்படுத்தியவர் "தா" 'தானா' என்கிற செல்லத்தூரை சேர்வமைகன் திரு தங்கவலை அவர்கள் தான். அவரோடும் இலக்கியநடுஞ்சர்பெ. அண்ணாமலை அவர்களோடும் தாமரன்கோட்டையில் நடபெற்ற பொங்கல் விழா பட்டினம் நங்களகை கடைக்கச்சென்றிருக்கிறோம். பரோசிரியர் அப்துல் கரீம், பரோசிரியர் நாவலர் கரசர் சத்தியசீலன், கண்க்குடி அடிகளார், உதயமஹி. வீரையன், என்.எஸ். இளங்கோ பரோசிரியர் திருச்சி இராதாகிருஷ்ணன் ஆகியோரின் பசேச்சு என் வளர்ச்சிக் கு அடியுமாக இருந்தது. காசு கொடுக்காமல் காதுவழியாய் இலக்கியம் என்னுள் இறங்கிய காலம். "கற்றலில் கட்டலே நன்று" என்பதும், 'கட்டபுதை' களே விஞானமென்றதும் எத்தூணை ஆழ்ந்த பொருளுடையவை! இன்றகைக்கும் அடித்தளமாய் இருப்பது அன்று கட்டவதைதான். பிற்காலத்தில் பாரதிதாசனபற்றி கவியரங்கில் பாடியிருக்கிறனே. கண்ணதாசனபற்றிப் பாடியிருக்கிறனே. இழந்தவை அதிகம். என்னிடம் இருப்பவை குறவை. ஆனாலும் நானும் வளர்ந்திருக்கிறனே. என்னோடு கவிதையும் வளர்ந்திருக்கிறது.

பாரதிதாசன்! 'புதுவையில் மயைம்கொண்ட மொழிப்புயல்'

கண்ணதாசன்!

'கண்க்குப்பார்க்காத கவிதை வள்ளல்'.

.....
சிறுகுடல்பட்டி
வட்டியும் மதுலும்
வந்துபோகும் கிராமியவங்கி
அந்த வங்கி
தமிழுக்கு வழங்கிய
வபைபுத்தொகைதான்
கண்ணதாசன்.

அது ஏதோ
சிறுதொகையல்ல
பெருந்தொகை
தமிழுக்குக்கிடத்தை குறுந்தொகை'

பக்கம்பக்கமாய் எழுதியவையெல்லாம் நினையில் இல்லையென்றலும் இவரை எப்போதும்
என் நினையில் இருக்கும்.

அண்ணாவைப்பற்றி நான் எழுதிய இயல்பான கவிதைக்குப்பின் கோவை
வளோண்மைப்பல்கலைக் கழகத்தில் தான் என்னிடமிருந்து கவிதை மண்ணிலிருந்து
விதைமுளைப்பதுபோல் வளிவந்தது. இயல்பாக மொட்டு மலர்வதைப்போல் கவிதை
நிகழ்ந்தது. ஒரு நிறைநிலா இரவில் நண்பர்களோடு பல்கலைக் கழகப்
பழத்தோட்டத்திற்குள் சென்றுவந்தோம் நிலவின் ஒளியில் நனைந்தோம். இரவின்
அழகில் கரந்தோம். நள்ளிரவதைத் தாண்டி அறகைக் குத்திரும்பினோம். எல்லோரும்
படக்கச்சென்றுவிட்டார்கள். நானும் என்மனமும் படக்கவில்லை. அப்போதுதான்
விழித்துக்கொண்டோம். அறகைக் குள் சென்று காகிதத்தை எடுத்துவந்து அங்கே
நாறகாலியில் அமர்ந்து எழுத்ததொடங்கிவிட்டனே.
உணர்வுகளை எழுத்துக்களாய்க் கொட்டிக் கொண்டிருந்தனே. இலக்கணம்
தெரியாமல், எதுகமைமோனைபுரியாமல் வரந்ததுகொண்டிருந்தனே கவிதை. இதோ அந்த
இலக்கணமில்லாமல் இதயம் நிறைந்துவழிந்த நிறைநிலா கவிதை உங்கள்க்கும்:

“பட்டவிழிப்பார்வை கண்டு
பாவமைகம் சூளிப்பதுபோல்
வெட்டவெளிவானத்திலே -வீதி
உலவிவரும் வண்ணிலவே
வட்டென்ற திருமுகமும்
வழங்குமுன் இளங்கதிரும்
பட்டுடலைப் போர்த்தியதுபோல்
பகட்டுமுன் இளமனே

